

KÖRBEHÁTRÁL

– Az előbb is megmondtam, hogy felejsük el egymást.

Ott ült kötött, narancssárga pulóverében, a telefonjára nézett, hogy ne kelljen rám néznie, és a haja úgy vonta keretbe az arcát, mint a dúsan termő táj a reneszánsz kori festmények nőinek testét, s csalódottan egymáson pihenő karjai fölött az átszakíthatatlan ifjúság pírja parázslott bőrén. Szemben álltam vele, a nadrágomat húztam fel. Ő nem sokkal azelőtt ült le a fotelba, ott várva meg, hogy felöltözzem, mintha iszonyatos kín volna kivárni, míg az ősmajom kába együgyűségével magamra rángatom a gönceimet. Előtte elmentem pisilni, addig ő öltözködött, melltartójának pántját vonta vállára, zokniját húzta, a narancssárga pulóver is előkerült az ágy mellől, ahová ledobtuk történetünk vége felé.

Sehol sincs abszolút biztonság, még ölelő karok közt sem, mert ott is történhet veled valami, ami miatt a lihegésedbe lihegő arc tovalebber előled. Az ágy szélén ültem, undorítóan intellektuel módra keresztbe tett lábakkal. Akkor mondta először, hogy ne próbálkozzunk máskor, se jövő héten, se azután, inkább felejsük el egymást örökre. Ez némileg feszültségben áll azzal, amit fél perccel korábban mondott, de erre akkor érdekes módon nem figyeltem föl. Hát ez marad nekem, gondoltam, a Camus-szakértelem és az egzisztencialistásan lazán szívott cigaretta, a merengés a semmiről és a remegés a nőm karjai közt, miután már sokadszorra kimondtam, hogy ne haragudj, meg hogy szeretlek, és hogy ilyen még sohasem fordult elő, tényleg, nem tudom, mi lehet velem. Én is szeretlek, erősítette sokszor, nem tetsz erről, csak a szervezeted kegyetlen, ne hibáztasd magad.

A takaró alatt feküdtünk. Testek. Két meztelen test, egymásba gabalyodottan, nyelvük borotva, bőrük a hullóké, csontjaik küllői egymásban forognak, öt ujjá lassan gépiesedő jó szándékkal hajamban turkál, mintha vizsgáztatni akarna, kezem a hátán siklik, de a tenyerem nem is érez, pedig érezhetné a mindenféle svájci sípályák acélosodó, fényes és hideg tükrét, a gerinc alján a már soha többé fel nem táruuló ligeteket, paloták előkertjeit, azok mögött a fekete, sokmagú szántófölddé gomolygó verőfényt, az életet és mindazt, ami egykor nagy volt e férfinak.

A takarón feküdtünk (illata három nap múlva is elevenen párálló fájdalom volt álmaim fölött). Testek. Két meztelen test a Szaharában, a szégyen

nem egyiküké vagy másikuké, hanem mint az elmúlás: közteher, vagyis igazából csak átélésének a módja más. Másodszor is kihúztam magam belőle, másodszor is a padlóra dobtam az óvszert. Másodszor is azt mondta, hogy hagyjuk abba, kérlek. De minek is rögzíteni itt a kimondott szót, elég lenne annyi, hogy bocsánatkérően és már-már gyengéden eltolta maga fölül a vállamat, amíg kagylóbelsővé hajló testének legmélyebb pontján, a gyöngy helyén (a mell és az öl között) lebegett valahol az, amit énnek hívok a mindennapokban, akár egy kádjában fekvő Marat, csak épp kevésbé klasszicistán, lelke távoztával összehajtogatva.

Miközben az esetlen megcsáklázás után benne dörömböltem és zakarta kórósodó karóval az eszeveszett lihegésbe belegondolt szép szó csöndhasábjain, hirtelen rájöttem, hogy ez a lány tökéletesen tisztában van azzal, mennyire gyönyörű. A megjátszott félelem a tekintettől, az első negyedórában még gyakori öl- és melltakargatás, mind-mind pusztá, tán a dualizmus levegőjében létező és nagy meglepetésre csöndesen nyakunkra maradt kispolgárlányos illemből történt csupán. Ez a lány valaha görög hősökkel csókolózhatott, vállára egész szigetvilágot rajzoltak a félistenek forró harapásai. Most is érzi magán földöntúli susogásuk szelét.

Feküdj csak, Briszéisz, fekédj, Akhilleuszod kutatja már a gázlót a Simois partján.

- Ezt érezni kell, nem látni.
- Nem látom, túl sötét van.
- Az meg a kettő közti rész, menj fennebb.
- Bocsánat.
- Az nem az a lyukam.

Elővettem és felhúztam a második óvszert, az előbb eldobottat nem akartam újra felvenni a földről, az okvetlenül a vereség hatványozásának tűnt volna szememben. Szinte hajszálpontosan ugyanabban a helyzetben voltunk, mint nem sokkal előtte. Körbehátrált velem a dühnek már, a beletörődésnek még nem nevezhető érzés, ami saját létezésem és léteztetni nem tudásom miatt töltött el. Közben besötétedett, akkor jutott eszembe először az, hogy talán megőrültem. Ilyen körülmények között talán nem is volna olyan yira rendhagyó. A sötétítő lustán átszűrte magán némi füstös téli azúrt, a szoba tárgyai kivetkőztek önmagukból, a szanaszét hajigált ruhák átváltozásra készültek, a levegő meg alkonyi Adriaként fodrozódott körülöttünk részvét nélkül, míg ismét fuldoklásba forduló lubickolásunk hangjai szétbuggyantak a szobában. Tragikomikus táncban hullámozott a testünk,

vele párhuzamosan gyérült a világ és keményedett az ágy. Meztelen emberek az én lepedőmön.

– Próbáljuk meg még egyszer – mondtam, miután visszajöttem a mosdóból.

Kétségbeesett arcomat a tükörben szemlélve arra jutottam, hogy semmi esetre sem szabad túlzottan kérlelőnek tünnöm, mintegy ki kell jelentenem, hogy igenis, még egyszer nekifutunk. Közben persze éreztem, hogy mindez mit sem ér: néhány perce végleg elvesztettem előtte mindent, ami férfivá tett a szemében. És milyen furcsa, milyen idegen volt az arcom, mennyire koravén, a szemgolyóm mennyire finoman remegő, körötte a fehérje mennyire vörös. Ha először látnám magam, akkor is rögtön felismerném, hogy mi a helyzet. Valami nem megy. Valódi mélységeibe még nem volt időm belesüppedni, a lélekjelenlét még kint harcol a barikádokon, de jön már, jön a fekete szárnyú igazság, a tükörteremben remegő király nyakán már érezni a hóhérpallos hűvösét. Üdv legyen neki, mikor a gall kakas szava szól.

Dühösen leráncigáltam és a szoba legtávolabbi sarkába dobtam az óvszert. Betakaróztunk, azért kedves volt, megölelt, meg minden. Szorosan hozzátapadtam; az első anyai ölelések illatát gyűszűnyi esszenciában tároljuk valahol a testünkben, ilyenkor az puffan fel illékony permetként orrunk alá egy pillanatra, innen a tévhit, hogy az ölelés és a tapadás, a szorítás és a préselődés, ez az erősebbik fél számára lényegében szinte mindig ember-telen emberközi vákuum menedéket jelenthet a közeledő lovasok előtt.

Talán a gumival lehet gond, túl szoros. Olyan nem létezik. Kiskoromban fitymaszűkületem volt. De mára megoldottam. Szerelmes is vagyok, a teste is jó, ittunk is előtte, hogy leplezzem, mennyire izgulok. Hogy a fenébe nem kap vért az istenverte pénisz? Briszéisz, én huszonnégyszázévképpen tudnám elmondani neked, miért nem áll fel, de azzal nem magyaráznánk meg, miért igazságtalan az élet.

Kibontottam, szakszerűen elvégeztem az ilyenkor szükséges műveleteket, készen álltam, ledöntöttem, hanyatt csókoltam. Aztán valami, ami előtt úgy állok, mint a görögök az atommal szemben. Részekre bonthatatlan, csak egyben elmondható. A zsugorodás odabent, a nem megy. Roham rohamot követ, de semmi. Aztán éveim két párhuzamos alagútra szakadnak szét, melyeken visszafelé halad a fény, de más-más értelemben: az egyik, amelyik titkon imádott szentségek katakombájába vezetett hajdan, most fokozatosan elsötétül, a másik meg kivilágosodik, bántó neonderengés terület a csatornaarcú falakon. Éreztem, amint az októberi hinta és az erdő-

rejteken képzelt kéj, a daloló május és a borongó őszi este ott törik darabokra kettőnk ölének tehetetlen szorításában, üvegszilánkokra robban, és szétvagdossa altestünk forró tájait.

Mielőtt nekiláttunk volna, egy kis borivás történt, meg persze ujjak, dublőrökkel rögtönzött főpróbák, kétszer élvezett el, mindkét gyönyöre még ránk váró örömök hamis prófétája volt. Jobb kezében a pohár, a ballal a párnát szorította magára, azt remélve, hogy egyszerre két stratégiai pontot is takarni tud. Szegény Briszéisz. A dombtetőket elfödhetette, de lent, a várarkot szorgos valakik töltötték fel, hogy szinte láthatóvá vált igyekeztük, s annak gyümölcse.

Finom anyagokba bújva és reszketve távozott rólunk a civilizáció, és zoknik, nadrágok, pulcsik képében hullott szanaszét az ágy körül, miközben mi végre úgy láttuk egymást, ahogyan csak az a néhány, akit életünk során erre kijelölünk. Bőr. Hasonlatok tárgya nem lehet, hisz semmi más nem volt, mint bőr. Mégis ablak a szakralitásra, ez a lehető legprofánabb paplan, hol lágy, hol feszülő lepedő, kémiai folyamatok végeláthatatlan sorának puha takarója. Váll és vádli, pihék és szőrtüszők. Borda. A pillanat, amikor érzem, hogy az enyémből lett ő.

Likőrös bonbonnal kínáltam, meg talán szaloncukorral, de csak a bonbonból vett. Megcsókoltam. Rémlik, hogy talán a fotelre is lerogytunk, és ott mintha nagyon jó lett volna annak a két egymásba kapaszkodó szalmaszálnak, akik akkor még oly gondosan ügyeltek a másikra. Akik úgy csókoltak, mintha imádkoznának, mintha a mindenségnek zengenének halk és ünnepélyes hálaéneket a boldogságért, a fiatalságért és az erőért, ami ölelő karjuk ereiben kúszott ölelő karok erei felé.

Bent sem volt még a szobában, máris kiszúrta az íróasztalomon aktuális olvasmányomat, rögtön odalépett, kissé bántott, hogy tulajdonképpen felpöccintette a vörös borítót, miközben a címszereplő nevét ismételte halalkan. Aztán mondtam, hogy a pedofiliáról szól, pedig tudtam, hogy ez eléggé szűk olvasat. De éreztem, neki ez kell ebben a percben, hogy kettőnket ismerje fel egy számára ismeretlen történetben. Összecsukta a könyvet.

Elindultunk a ház felé.

Észrevettem egy foltot a kabátján: kislányos volt, erdei manós, még szinte gyerekzsivaj szőtte folt, közönséges piszok, tán rászáradt sár. Hőfödte parkban állva cigarettáztunk, körülöttünk különös, csengőropogású fagyott ágak dőlési szögével megegyező irányú, orosz balett képzelt dallamával karcúsított és rézsútosan széthintett ragyogás. Úgy szívtam, mint egy egzisztencialista, ő meg, mint bármelyik másik kezdő, mohón és sután: sűrű fel-

legek gomolyogtak ki szájából, melybe akkor még magamat képzeltem, keményen képzeltem és boldogan, az arcába képzeltem magam, csíkos sáljával bekötve szemét, hidegtől kipirult kamaszarcba képzeltem magam. Gyutacs-arc. Almaecet-arc. Dús kalász-arc, felperzselve. Ribancnak túl fiatal, nimfácskának túl öreg. Néha jó lenne visszafelé élni, és nézni, ahogy belengi az előzményt a következmény. A zavart klasszika-filológus végre ujjongana, és örökön örökké visszatérne.

Csontozott úton közeledett, emlékszem, nagyon meglepődtem rajta, mintha nem öltözött volna ki eléggé. Elkerülte egy autó, emiatt visszább lépett párat, hogy ne fröcskölje le lassan fagyó locspocccsal, görbe hátráló járásában ironikusan himbálózott tizenöt esztendejének minden nőiessége. Nem öleltem és nem csókoltam meg, pedig mindketten elvártuk volna tőlem.

A fotelban ült, vele szemben öltöztem. Sem magamat, sem őt nem sajnáltam, csak arra gondoltam, hogy ez én vagyok, én vagyok az, akinek ma nem ment, magamhoz méltó könnyeim vannak, és ezen az estébe hajló téli késő délutánon, csúfosan bár, de valami nagy dolog történt velem. Ezt már életnek nevezhetjük, elvégre tele van igazi, nagy kudarcokkal. Csak semmi moralizálás. Pusztán azon kaptam magam, hogy már nem szorítom össze a fogam, s a közvetlenhez kötött létből kiszakadva egyszerre arra gondoltam, hogy miután elmegy, sétálok majd egyet az alvó faluban, régen szétfagyott Zefír-keszkenő lebbenése fogja hűteni az arcom, a világűrre nézek majd, és nem fog fájni semmi. Sohasem mondtam el neki, hogy szűz voltam.